

Sygn. akt II Cz 605/19

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Aleksandra Żurawska (spr.)

Sędziowie: Grażyna Kobus Maciej Ejsmont

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2019 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia wierzyciela E. (...)w P. na postanowienie Sądu Rejonowego w Świdnicy z 6 maja 2019 r., sygn. akt (...)

w sprawie egzekucyjnej (...)przeciwko dłużnikowi T. K., prowadzonej przez K. przy S. w C. – M. G.

p o s t a n a w i a:

I. **zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że opłatę egzekucyjną ustaloną postanowieniem K.przy S. w C. z dnia 14 lutego 2019r, sygn. akt (...) w kwocie 200 zł obniżyć do 186, 56 zł /pkt 2/ i opłatą tą obciążyć dłużnika / pkt 4/ oraz zasądzić od dłużnika na rzecz wierzyciela 50 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;**

II. **oddalić wniosek wierzyciela o zawieszenie postępowania;**

III. **zasądzić od dłużnika na rzecz wierzyciela 150 zł kosztów postępowania zażaleniowego.**

(...)

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z 6 maja 2019 r., Sąd Rejonowy w pkt I oddalił skargę, zaś w pkt II odrzucił wniosek o obniżenie opłaty egzekucyjnej. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że zgodnie z art. 52 ust. 2 ustawy o kosztach komorniczych przepisy art. 29 i 30 stosuje się do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, tj. 1 stycznia 2019 roku. Komornik był zatem zobowiązany do obciążenia wierzyciela opłatą, o której mowa w powyższych przepisach. Postępowanie umorzone zostało bowiem na wniosek wierzyciela. W ocenie Sądu, wierzyciel nie wykazał, że przyczyną umorzenia postępowania było spełnienie przez dłużnika świadczenia. Również wysokość naliczonej opłaty była prawidłowa. Natomiast w zakresie nieterminowego podejmowania czynności, ustawodawca przewidział odrębne postępowania, regulowane ustawą o skardze na przewlekłość. Przy czym Sąd nie dopatrył się znamion nieterminowości.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, wierzyciel zaskarżając je w istocie w zakresie pkt I, zarzucił naruszenie:

1. art. 29 ust. 1 w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy o kosztach komorniczych oraz art. 2 Konstytucji RP, poprzez błędną wykładnię i zastosowanie przepisu z mocą wsteczną, a w konsekwencji obciążenie wierzyciela opłatą egzekucyjną, w sytuacji, gdy ustawa weszła w życie w dniu 1 stycznia 2019 roku, natomiast wniosek wierzyciela o umorzenie postępowania egzekucyjnego został złożony u komornika przed wejściem w życie tej ustawy, w związku z czym brak było podstaw do obciążenia go opłatą egzekucyjną, gdy zastosowanie powinien znaleźć art. 49 ustawy z 29.08.1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji;

2. art. 759 § 2 kpc, poprzez pominięcie okoliczności, że komornik błędnie ustalił wysokość opłaty egzekucyjnej w wysokości 200 zł, podczas gdy zgodnie z zastosowanym art. 29 ust. 1 ustawy, stosunkową opłatę egzekucyjną ustala się w wysokości 5% świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, co w okolicznościach przedmiotowej sprawy stanowi kwotę 77 zł.

Mając na uwadze powyższe, strona skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i odstąpienie od obciążenia wierzyciela stosunkową opłatę egzekucyjną.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie jest zasadne.

Trafny jest zarzut skarżącego naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 29 ust. 1 w zw. z art. 52 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 2018r o kosztach komorniczych przez dokonanie ich błędnej wykładni i w konsekwencji wadliwe zastosowanie. Przepis art. 52 u.k.k. rozstrzygający problemy związane z czasem wejścia w życie poszczególnych przepisów ustawy o kosztach komorniczych jako zasadę, zgodnie z regułą niedziałania prawa wstecz, przyjmuje, że do postępowań wszczętych i nie zakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Wyjątkiem jest stosowanie art. 29 i 30 u.k.k., które stosuje się od dnia wejścia w życie ustawy. Przepis art. 29 ust. 1 u.k.k. stanowi, że w razie umorzenia postępowania na wniosek wierzyciela albo na podstawie art. 824 § 1 pkt 4 kpc wierzyciela obciąża opłata stosunkowa w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania /.../, przy czym opłata minimalna wynosi 200 zł / art. 28 ust. 4 u.k.k. /. Przyjęte rozwiązanie jest całkowicie odmienne od obowiązującego na podstawie przepisów ustawy z 29 sierpnia 1997r o komornikach sądowych i egzekucji w przypadku umorzenia egzekucji na wniosek wierzyciela lub na podstawie art. 824 § 1 pkt 4 kpc. Przepis art. 49 ust.2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela nakazywał komornikowi pobieranie opłaty stosunkowej w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania od dłużnika. Przyjęcie zasadniczo odmiennego uregulowania przez ustawodawcę nie było oczywiście przypadkowe. Jego celem było zdyscyplinowanie wierzycieli do niewszczyniania kolejnych postępowań egzekucyjnych w sytuacji, gdy wiadomym jest, że dłużnik nie ma majątku podlegającego egzekucji. W rozpoznawanej sprawie wierzyciel złożył wniosek o umorzenie egzekucji 5 listopada 2018r, a więc przed wejściem w życie ustawy o kosztach komorniczych. Zaistniały więc warunki do umorzenia postępowania egzekucyjnego. K.wydał postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego 14 lutego 2019r. Dokonując wykładni przepisu art. 29 ust. 1 u.k.k. należy w ocenie Sądu Okręgowego- przyjąć pro konstytucyjną wykładnię, że dla jego stosowania właściwa jest data złożenia wniosku o umorzenie postępowania, a nie data wydania postanowienia o umorzeniu egzekucji przez komornika. Nie można bowiem uzależniać działania prawa wstecz od czynności określonego organu, w tym wypadku od tego czy komornik sądowy terminowo rozpozna wniosek wierzyciela o umorzenie postępowania egzekucyjnego. Takie uzależnienie sytuacji prawnej wierzyciela od szybkości podjęcia decyzji procesowej przez organ egzekucyjny jest nie do zaakceptowania na gruncie zasad państwa prawa. Przyjmując taką wykładnię przepisu art. 29 ust. 1 u.k.k. stwierdzić należy, że ustalenie opłaty stosunkowej przez komornika powinno nastąpić w oparciu o przepis art. 49 ust. 2 w zw. z art. 33 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, co oznacza, że opłatę tę powinien ponieść dłużnik w kwocie 186, 56 zł jako 5% wartości świadczenia pozostającego do wyegzekwowania, jednak nie mniej niż 1/20 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w 2017r określonego w Obwieszczeniu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 16 lutego 2018r / M.P. 2018.197 /.

Mając na uwadze powyższe względy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 zd.1 kpc i art. 13 § 2 kpc, orzekł jak w pkt I postanowienia.

Orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego wydano na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 8 ust. 1 pkt 8 rozporz. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(...)